

INHOUD

EEN KLEINE HOND	9
Ossentong	11
Een kleine hond	12
Kinderspel	13
Overmand	14
De teil	15
Na de oogst	16
Droom	17
DODENHUIS	19
Afscheid	21
Dodenhuis	22
Na donker	23
Opstanding	24
Sprakeloos	25
Vereffening	26
Zoon	27
DE KEI IN HAAR SLINGER	29
Torso	31
In haar droom	32
Terwijl ik de wereld noteer	33
Volstrekt niets	34
De deur	35
Slim liefdesliedje	36
Zo moet het	37

HERKENT IEMAND DIT?	39
Herkent iemand dit? 1-5	41
Beneden	46
Al donker	47
DE KOERS VAN DE EEUW	49
De koers van de eeuw 1-6	51
Van hieruit bekeken	57
Zo zijn onze manieren	58
Bloed	59
Na de vloed	60
ZONDER NAAM, ZONDER GEZICHT	61
Wat niet beweegt	63
De zee	64
Nieuws	65
Grootmoedig	66
Het witte strand	67
De achterhoek	68
Rode bloemen	69
ZO MACHTIG VOELDE HET	71
Reünie	73
Gelijk	74
Dwang	75
Niets te verzinnen	76
Naakt	77
Ontlast	78
Date	79

VIJF PSALMEN EN EEN WONDER	81
Drie psalmen 1-3	83
Twee psalmen van Leonardo 1-2	86
Een wonder	88
DAARACHTER IS NIETS	89
Onblusbaar	91
De gelovige	92
Afgemeld	93
Terwijl de wereld zich bezeert	94
Leeggelopen	95
Wit	96
Door het raam	97
BALKEND NAAR AF	99
Op dit punt	101
Het middaguur	102
Om de hoek	103
De Wachtoren	104
Verdict	105
Slotsom	106
Terminus	107

EEN KLEINE HOND

OSSENTONG

In de kribbe ligt het kind geboren
onder de dreiging van een tong,
een monsterlijke tong die strijkt over de ogen
waardoor het kind tot boodschap wordt.

Met één haal is het woord vlees geworden,
blootgelegd, gedoopt in angst.
En de herders en de engelen die zongen
zijn als reukwater verdampt.

Andere kinderen worden leeg geboren,
een bloedplas die de wereld niets belooft,
boven hun hoofd geen godgezonden tong,
alleen een borst, een volle borst,

de grootte van een brood.

EEN KLEINE HOND

Tijdens hun overleg zat ik onder tafel,
gevangen tussen hun knieën,

een cirkel van vaders die wijder werd
met de jaren, almaar meer stoelen

waarop gemompeld werd, iets onverstaanbaars,
dat ik te begrijpen had.

Een kleine hond was bij mij, met bange tanden,
rillend tegen mij aan,

in wie ik insprak al mijn ontzag, al mijn haat,
en die, als daar boven iemand

onder tafel keek, er niet was,
er nooit was geweest.

KINDERSPEL

Achter het zwarte blok van de stallen
sleept over een vijver van maanwit beton
het krenge. Hardvlak het lijf, een mespunt de tong
uit de muil. Het touw strakgespannen

over de rug van de man sleurt tweehonderd pond
dood door het beeld, dat zich nu grift
in het hoofd. Waarin een verzonnen kind
uit bed is ontsnapt, zich niet langer verschuilt,

maar tevoorschijn huppelt om het beest
op te jatten *ju zwijntje ju* tot de man stopt,
het purperen krenge roze wordt als van marsepein
en over het witte water terugloopt naar zijn hok,

waar het door tien kleine monden
spelenderwijs op wordt geslokt.

OVERMAND

Als het onafwendbare uit zijn hand
door zijn hoofd is gesnokt,
komt het berouw en bidt hij God

niet dit lichaam, dit vlees te zijn,
door zichzelf overmand, dat
de grens over moet van het verbod,

telkens weer, in bed, in bad,
in de modder, in het gras, in de stal,
telkens en telkens en overal.

Kon hij het maar zeggen aan hem
die, nooit zwak, niet weet
hoe zijn zoon, hoe onder zijn dak...

Kon hij maar bekennen,
en eindelijk worden gestraft.

DE TEIL

Onder een lege hemel staat midden op het erf
een kokende teil. Hij is zo heet dat als een kind
erin verdwijnt het op slag wordt vergeten.
Hij koelt nooit af. Soms water, soms bloed, soms melk,

al naargelang de vrouw die hem vult zwak is of sterk,
het huis op kan tillen of in het stof moet liggen
wachten tot een engel haar vindt. Wie erin valt
verandert steevast in het volgende kind.

Iedereen kent dit verhaal, weet hoe het begint
bij iemand die op het erf de sleutel vindt van de hel
op de plek waar in flarden een kinderhuid is ontveld,
en die daarom de teil moet blijven vullen,

en kinderen lokt en laat verdwijnen.
Iedereen weet waarom, weet dat het nooit eindigt.

NA DE OOGST

Er was een feest gaande, ik stond aan de rand.
Als ijzer op ijs begon mijn moeder te zingen.
Ik was alleen, alle andere kinderen naar bed.
Ik luisterde, verlamd

door wat uit haar opsteeg, een boze kracht
die kraste naar stoelen en banken,
zich als een mes in de tafels plantte, de duivel
wekte in iedere gast. Man en vrouw klauwden

zich vast in een dans die ik zou blijven dromen,
ik iedere man, meegesleurd in de jacht
van haar stem, en daarin bevroren.

Het was de dag van de laatste schoven,
de dag waarop alles kon, alles mocht,
en die daarom een kind was verboden.

Ik was, ik weet het niet meer, zeven of acht,
en ben dat nog.